

Spovedanie și duhovnicie în contemporaneitate

Trăim într-un veac în care a gădi creștinește înseamnă a te compromite, dar în ceea ce privește credința în El nu trebuie să facem compromisuri – vedem ce s-a întâmplat în istorie, Marea Schismă de exemplu, efectul unor compromisuri – așa că vorbind despre spovedanie nu vreau să am dreptate, dar să lămurim situația societății de astăzi cu privire la omul pnevmatic care se naște din Duh prin Sfântul Botez și crește în Dumnezeu pentru a trăi veșnic în El, în drumul său epectatic spre îndumnezeire având nevoie de Tainele Medicinale – Sfânta Spovedanie și Sfântul Maslu – și pentru asta are nevoie de coloana vertebrală, cunoașterea identității personale, Crezul Ortodox fără de care suntem ai nimănui, devenind niște oameni psihici, care se ghidează în viață numai după simțuri.

Un profesor de teologie, Pr. Ică Jr., spunea că omul trebuie să scape în viața aceasta de trei F-uri: foame, frig și frică și exemple îi avem pe mucenici, care s-au săvârșit din viața aceasta îndurându-le, viața de creștin fiind o

viață de mucenic, deoarece ne-am îmbrăcat în moarte prin botez.

Tainei Sfintei Spovedanii Morala ortodoxă îi alătură virtutea dreptei socoteli și țin să vă aduc la cunoștință că această virtute o îndeplinesc și economiștii – dreapta socoteală – și psihologii – dreapta socoteală – și toți ceilalți care respectă codul bunelor maniere, chiar și preoții, numai că aceștia au un dar special de la Dumnezeu, căci fiind Taina Învierii, înviază sufletele prin spovedanie. Dacă am accede doar la economiști psihologi și sociologi, oameni politici ș.a. am fi o societate perfectă pentru vremea lui Aristotel, și suntem prin europenizarea noastră – UE – ghidați după Etica Nicomahică a acestuia, care ne face să fim tributari unei gândiri pur pământești, chiar dacă tinerii respectă „tradiția“ de a te boteza și a se cunununa.

Partea văzută a tainei o simt toți prin teologia cuvântării despre Dumnezeu folosită în dialogurile noastre dintre oameni, indivizi. Dialogul antropologic („o anthropos“ – om, etimologic – privitor spre cer) este interper-

sonal și se folosește termenul de persoană, deoarece avem în noi plămădă din Dumnezeu, suntem „părtași dumnezeieștii firi“ și în dialog vorbim cu Dumnezeu, și suntem persoane chiar dacă suntem singuri, vorbind cu divinitatea.

Partea nevăzută a tainei poate fi primită doar în Taina Sfintei Spovedanii și este cea prin care primim har și Duh Sfânt.

Duhovnicul ne naște în duh, oameni pnevmatici și ca și către ai noștri părinți trupești trebuie să avem fidelitate păstrându-i mereu aceeași și doar unul căci Dumnezeu este Unul și să știm că el, ca și Sfântul Apostol Pavel, suferă dureri ca ale nașterii până ce Hristos va lua chip în noi; apoi să mai știm că trebuie să ne rugăm și noi pentru ei și dacă îi vrem buni, să îi facem buni, duhovnicii buni nu se găsesc, ci se fac.

Pentru că nu înțelegem rolul spovedaniei în viața noastră se întâmplă căderi din acestea, dar și acestea se întâmplă, pentru că Dumnezeu ne iubește și către cel care Îl iubește nu cruță varga Sa: „toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au povățuit“ (Ps 22).

Dacă nu vrem să cădem în aceeași osândă cu Arie, ereticul, să participăm la Sfânta Liturghie și să ne împărtășim din Sfintele Sale Taine prin care ne îndumnezeim și așa Îi recunoaștem dumnezeirea lui Hristos și nu doar omenitatea.

Cred că Spovedania trebuie făcută nu doar cât spune porunca bisericii: în cele patru posturi de peste an sau măcar o dată în postul Paștilor, nu numai la 40 de zile cum spun unii duhovnici, ci ori de câte ori simțim nevoia, dorul de cer, „să mergem ca să ne întâlnim cu Dumnezeu“, cum spune un avva.

Pr. prof. Nifon BÂRDAN